

bilo; venderle ti bodem dobra, ljubeča žena, to ti sveto obetam! Oprôsti, Jurijček!« naprosi ga še jedenkrat, dočim ji svetle solze tekó iz očíj.

Jurijček ji ne vé précej odgovoriti. Samó pogladi ji roko, kakor bi storila mati, ki hoče upokojiti preplašenega otroka.

»Nimam ti kaj oprostiti, Cilka,« odgovorí ji z negotovim glasom. »Ti oprôsti meni, ker sem bil takov brezumnik in sem menil, da bi me ljubilo takó brhko, pametno in ljubeznivo deklè, kakor si ti, mene, hromca! Toda v neizmerni ljubezni do tebe sem bil sebičen. Oh, Cilka, sedaj vem in čutím pač predobro, da ne bodem tebi nikdar več nego brat, prijatelj! Kogar imaš rada, temu tudi ostaneš zvesta do groba; v tvojem srci ni več prostora drugemu, poznam te predobro. Izgubil sem te; meni ni več upanja in mi ga ne bode!« Rekši si zagrebe lice v dlani in težko sope.

To tiho, to globoko, udano moško bolest je bilo videti huje nego potok ženskih solzâ, ki časih tekó takisto obilo za preminulega psička kakor za dragega mrliča!

»Jurijček, ne žaluj takó, ne daj, da bi bila še bolj nesrečna! Saj bode zopet vse dobro! Pozabi mojo mladostno zmoto; veruj mi, da se je zgodilo brez moje volje; srcé se mi spametí; hočem, moram te osrečiti!« Takó govori Cilka vsa solzna.

»Zgodilo se je brez tvoje volje, praviš?« deje Jurijček počasi, in vidi se, kakor da mu je ta udarec odnesel polovico močij, takó je slaboten; »prav to je, kar mi jemlje ves up! Ali ne veš, da se mora prava ljubezen vzbuditi brez volje? Prisiljena ljubezen, kakor je tvoja, ni prava, ni trajna. Bog te obvaruj, Cilka!« pristavi hitro in se obrne, da bi odšel; »danes ne morem več govoriti s tabo!«

In predno se Cilka zavé, pobegne z vrta.

(Konec prihodnjič.)

Slika.

Razkrito gledal sliko sem некоč:
Vpodobljen bil na nji je raj cvetoč;
In ves prevzet od nje nebeške dike,
Ne morem pozabiti one slike.

Ustvaril ni podobe te slikar —
Kakó bi vmogel tak nebeški čar?
Bilâ je domovina moja sveta,
Z lepoto božjo kakor raj odeta!

S. L. Mozirski.

